

B. D.

P. NAGY ISTVÁN

hallak Dániel
füstös hajnalokon átizzik a
levegő kürtölnek kezdik a hajtást
trombitába szorult a hang

hallak a disznóólban pöszmötölök
beöntöm nekik
és máris reteszelem az ajtót
rohanok kifelé
még jókor látom a bamba
pofájukat gőzölgő
lepényeket
hallak Dániel
koponyacsontomon belül motoznak
kattan a zár
és ugrik a kakukk
bölcshabakukk a kakukk
nevethetnékem van bugyognak
belőlem a versek
soronként kilógnak a számból
mint ártányból a giliszták
egyébiránt is én csak téli poéta
vagyok nyaram gyermekeimé

lábtól alszunk
a füstös szobában
hasznosak a füstös konyhák
a füst megjárja a háztető

minden fáját azokat majd
romolhatatlanokká erősíti
és gőzölgünk reggelente
akár a csatakos lovak

szedegetem a lócitromokat
a rózsamintás falról
kapkodok utánuk üreseket
álmaimba bevez
a néma hattyú a szent poesis
s hallgat örökre hideg vizekben
Nikla fölött landol látom ehol
van e látni szárnya röptének
ívelését
szedegetem a lócitromokat

hasmánt kúszok
bélelt téli mentém akaszt
egy egész arasszal vastagabb
vagyok mellben mint hasban
sem kövérebb sem soványabb
kúszok utánad
tébláboló idegen lábak között
farbillegetve kúszok

hallak Dániel
én a formálishan öreg
melengetem vénségemet
ebben a zugolyban
hírlik hogy érkezik a tavasz
tele fejem
a filemilének csattogásaival és a
pacsirtának tavaszi trillájaival
siessünk barátom a képzelődések
országába nincs ott sem dér
sem zápor

tele fejem
hadi lár mákkal mársokkal
kvártélyozókkal ispotályokkal és

patétsal kaszálatlan
réteimmel vetetlen
földreimmel csírás
kazlaimmal